

[Justitsministeren.]

riet for nylig i en sag, hvor mødrehjælpens afslag på godkendelse var begrundet i adoptivmoderens overvægt, anmodet mødrehjælpen om en udtalelse, herunder om en nærmere redegørelse for mødrehjælpens praksis i sådanne sager og om baggrunden herfor.

Om justitsministeriet i klagesager vil høre børneværnet, som fru Dagmar Andreasen anbefaler, må komme an på det enkelte afslags begrundelse. Det er uhyre sjældent, at sager indbringes for justitsministeriet på grund af afslag, der skyldes forhold, som børneværnet kan udtale sig om, men i tilfælde, hvor det kan tænkes at være af betydning, så vil justitsministeriet overveje, om det vil være hensigtsmæssigt at inddrage børne- og ungdomsværnet.

Dagmar Andreasen: Jeg ved ikke, om jeg har været uklar i min første begrundelse. Det drejer sig om danske forældres adoption af udenlandske børn, og jeg kan sådan set ikke være uenig i, at man skal lægge de samme kriterier til grund, men dengang det ikke drejede sig om udenlandske børn, brugte mødrehjælpen som begrundelse for at unddrage overvægtige adoptionsbevilling, at statistikken siger, de lever kortere, og vi har alt for få børn til hjemmene, derfor må vi have en fordelingsnøgle. Det kriterium er ikke længere rimeligt, hvis der er børn nok.

Der var én ting i ministerens svar, der overraskede mig. Det var udtalelsen om erfaringen over en lang årrække. Mig bekendt har der aldrig været foretaget nogen undersøgelse af, hvordan adoptioner i det hele taget forløber. Der kan være nogle, men de er ikke mig bekendt. Jeg troede, det var fastslået, at det er et spørgsmål om forældrenes varme, om trygheden, om hele det miljø, man kommer ind i, et miljø, som man ikke kan læse sig til ud fra de skemaer, der ligger i mødrehjælpens centralorganisation i København, og som snakker om adoptivforældrenes egne børns aldersforhold i forhold til adoptivbarnet og en masse andre ting, som befolkningen simpelt hen ikke kan acceptere som værende en målestok for, om miljøet er varmt eller det ikke er varmt. Og jeg er skeptisk over for, om det overhovedet er rimeligt, at en institution, som bor langt fra adoptanterne, skal vurdere disse ting,

om det overhovedet er rimeligt at adoption hører under mødrehjælpen.

Så har jeg et spørgsmål mere, men det kan jeg ikke nå nu. Det er en oplysning, jeg bliver nødt til at komme med i tredje omgang.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Fru Dagmar Andreasen sagde i sidste omgang, at de almindelige begrundelser, man hidtil havde brugt, ikke kunne benyttes i en situation, hvor der er børn nok. Vel, hvornår opstår den situation? Skal vi uden grænse lukke op for et helt utalt antal udenlandske børn? Ja, det synspunkt kan man da udmærket have, at der slet ingen grænse skal være, men det er altså ikke den danske stats synspunkt. Det er ikke det, vi har fået accepteret, og jeg gad vidst, om vi ville kunne få accept af den betydelige stigning, som det ville medføre f. eks. på socialministerens budget, om man tillod indrejse uden begrænsning af udenlandske børn. Der er ingen mangel, det er jeg på det rene med, vi kunne få i tusindvis af børn. Men der må vel være en vis regulering. Jeg er ikke indstillet på, at grænsen skal sættes alt for snævert, og jeg er slet ikke utilbøjelig til at tro, at man godt kan udvide den, sådan at vi kan forøge antallet af udenlandske børn, der adopteres her til landet. Men når jeg tænker på de tusinder, som måske ville være bedst tjent med at komme hertil, kan det være nok så svært at sætte grænsen. Vi kan vel ikke uden videre give los. Man skal også tænke på, at børnene måske i det lange løb er bedst tjent med at blive i det tilvante miljø, uanset om det er under fattigere forhold, end de ville få her.

Det er rigtigt, at det er et spørgsmål om tryghed, og jeg har allerede sagt, at spørgsmålet om overvægt indgår i vore overvejelser. Jeg kan ikke komme det nærmere nu.

Dagmar Andreasen: Nu ved jeg af erfaring, at det kan være svært at fange alt, hvad der bliver sagt i et mundtligt indlæg. Jeg sagde i mit første indlæg, at jeg synes, det er rimeligt, at vi fører den diskussion i Danmark, om vi vil give adgang for alle de børn, som der er velegnede — jeg sagde udtrykkeligt velegnede — adoptivhjem til, men den skal føres på parlamentarisk vis, og